

Terras Atlas

Boek 1

Puur Wit

Patty van Delft

Puur Wit

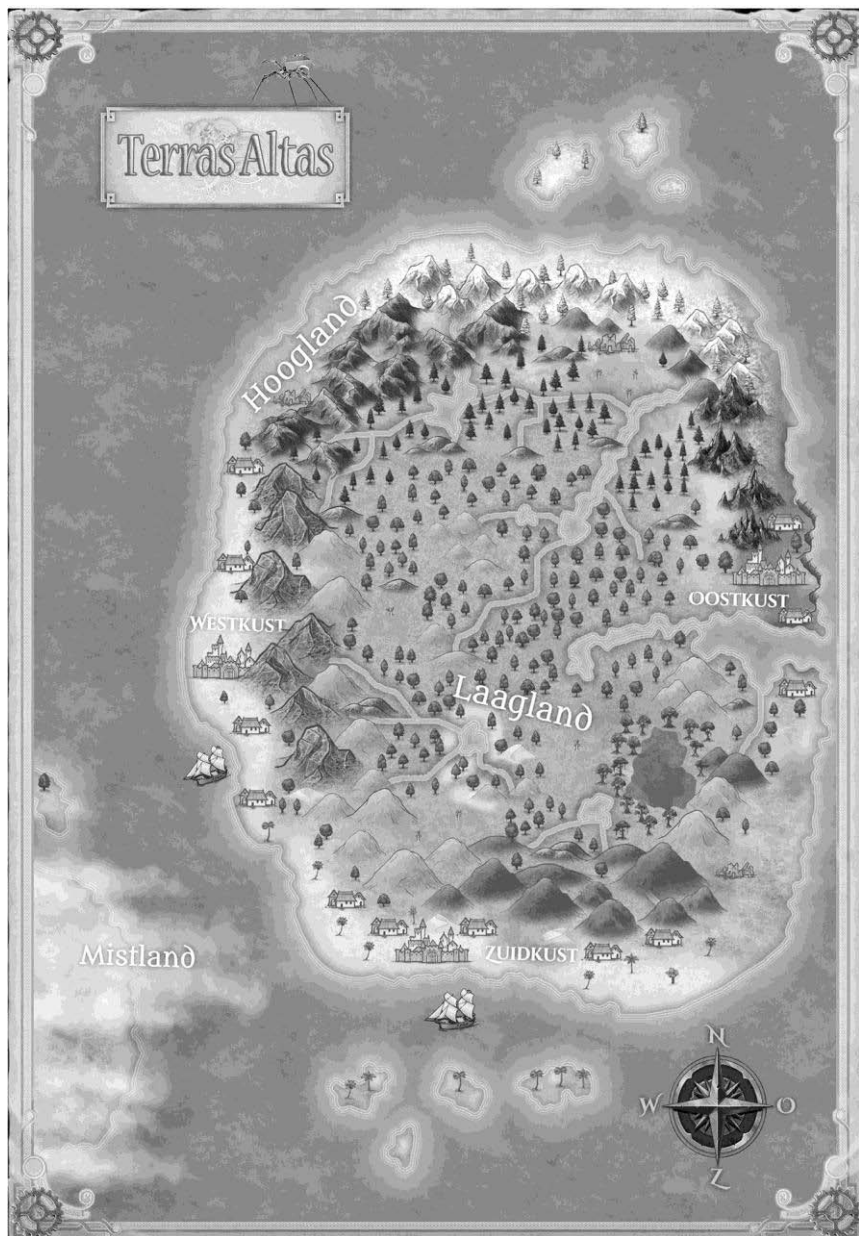
Puur Wit
Zuiver en onschuldig
De kleur van vrede
en
deugdzaamheid
Smetteloos

Wit
Ijzig en onbuigzaam
De kleur van sneeuw
en
sterfelijkheid
Harteloos

Wit
Rein en onbedorven
De kleur van eenvoud
en
volgzaamheid
Bloedeloos

Wit
Degelijk en heilzaam
De kleur van kalmte
en
eenzaamheid
Meedogenloos
maar
Puur

Terras Altas

Hoofdstuk 1

Met een felle “roetsj” worden de gordijnen opzijgeschoven.

‘Tijd om op te staan, madame, u wordt over een half uur beneden verwacht voor het ontbijt.’

Ik kreun en trek het donzige dekbed over mijn hoofd totdat Linde de slaapkamer heeft verlaten. Wat mij betreft is ze ’s ochtends veel te vrolijk. In gedachten loop ik de lijst na met alle taken voor vandaag. Na het ontbijt wordt er van mij verwacht dat ik studeer tot aan de lunch, dan heb ik training en vervolgens moet ik de post doornemen, wat min of meer inhoudt dat we de uitnodigingen voor bijeenkomsten met belangrijke lieden scheiden van de minder belangrijke. Voor het diner staat een uurtje voor mezelf op de agenda en daarna verwachten we bezoek voor de avond. *Kleurloze dagen rijgen mijn leven aaneen in een vast patroon van rituelen.*

De wekker naast mijn bed begint gealarmeerd te rinkelen en te piepen. Ik grabbel naar het krijsende apparaat, trek het naar me toe en draai gefrustreerd aan de knoppen. Als dat niets uithaalt, haal ik de koperen schakelaars een voor een om. Helaas, de wekker blijft lawaai maken en de flitsende lampjes bezorgen me op slag koppijn. Uit wanhoop ruk ik de beschermkap eraf en peuter een paar tandwielen los. *Gelukt!* Ik zet het ding met een klap op het nachtkastje. Waarschijnlijk heb ik het definitief gesloopt. Tja, dan hadden ze maar een gebruiksaanwijzing bij die nieuwe uitvinding moeten leveren. Een nutteloos cadeau trouwens, ik heb tenslotte een dienstster die me wekt.

Met een zucht sla ik de deken terug, knijp mijn ogen tot spleetjes vanwege het licht dat door het grote raam naar binnen

schijnt, klim uit bed en trek een kamerjas aan. Ik gooi de balkon-deuren wagenwijd open en kijk chagrijnig uit over het Strand, de wit geplaveide straat die aan de duinen grenst. Er zijn verras-send veel mensen op de been deze morgen. Geen edellieden na-tuurlijk, maar voetvolk en bedienden die zich haasten om taken voor hun heer of vrouwe uit te voeren. De metalen poten van boodschappenspinners tikken razendsnel over de witte keien terwijl de machines hun voorgeprogrammeerde rondes maken langs de bakker, kruidenier en melkboer.

De "spinnen", die zich voortbewegen op acht poten en met de manden op hun rug ongeveer een meter hoog zijn, vind ik zowel fascinerend als griezelig.

Een stralende zon laat het water van de zee in de verte fonke-len. De blauwgroene golven schitteren als juwelen.

Ik wend me af van het prachtige uitzicht en loop naar mijn kleedkamer.

Als je, net als ik, een hooggeborene van het kustgebied bent, heb je eigenlijk niets te klagen. Het Regime heeft het Hoogland sinds de Laatste Oorlog in handen en beschermt het met man en macht. Er ligt vruchtbare grond in overvloed en het bevel over de havens voorziet ons van vis en andere zeevruchten. De dorpen en steden zijn mooi, veilig en schoon. Het onderwijs is goed en de huizen pronken statig. Natuurlijk gelden er strikte regels; het Regime houdt de touwtjes stevig in handen om ervoor te zorgen dat onze gebieden zo welvarend blijven. Wie het waagt de wet-ten te overtreden wordt streng gestraft en kan zelfs verbannen worden naar het binnenland van Terras Altas.

Als banneling ziet het er een stuk minder rooskleurig voor je uit. Het woeste Laagland bestaat voornamelijk uit wildernis waar zich allerlei gevaarlijke dieren schuilhouden. De misdadigers leven daar in armoede, zonder de bescherming van het Regime en zonder uitzicht op een betere toekomst. Verbanning staat dus min of meer gelijk aan het doodvonnis; niemand houdt het lang in het Laagland uit. Net goed, als je het mij vraagt. De regels en

wetten zijn duidelijk en wie zich daar niet aan kan houden verdient het om verstoten te worden. Ik huiver als ik denk aan de rondzwerfende criminelen die vast niets liever willen dan wraak nemen op het Regime.

Gelukkig leven we beschermd achter hoge muren en ijzeren poorten die dag en nacht bewaakt worden door soldaten met machinegeweren. Niet dat mensen het wagen ooit terug te keren nadat ze eenmaal verbannen zijn, maar toch. *Je weet het nooit.*

Ik haal de grote, bronzen hendel om en wacht tot de deur met een sissend geluid langzaam opzijschuift zodat ik de kleedkast in kan stappen.

De gloeilampen lichten vanzelf op en tonen de ruimte waar diverse rekken met kleding piepend ronddraaien. Zo kan ik met gemak de juiste outfit uitzoeken. De zware, houten lades met ondergoed en kousen zijn helaas niet geautomatiseerd.

Na een minuut of wat twijfelen, kies ik voor een crèmekleurige blouse met een donkerbruine rok en bijpassend korset. Met een paar drukken op de knoppen komen de rekken met kleding voor dagelijks gebruik tot stilstand en ik kleed me aan. Ik kam mijn lange, witte haar tot het glanst en bind het in een knot die ik vastzet met mijn lievelingsspeld. Daarna verlaat ik de kamer.

Met vlugge passen daal ik de brede trap af; ik ben al laat. Er is ook een lift, een stalen kist met tralies, die schokkend en schuddend de verdiepingen van ons herenhuis passeert. Maar ik vind de bewegingen die dat ding maakt onprettig en vertrouw het eerlijk gezegd voor geen meter. Ik neem dus liever de trap.

‘Ah, Lily, ben je daar eindelijk?’ Tante Philou staat me beneden met haar armen over elkaar op te wachten.

Ik maak een bevallige reverence en bied mijn excuses aan.

Tante Philou bromt iets onverstaanbaars en gaat me dan, zonder nog een woord te zeggen, voor naar de eetkamer waar het ontbijt staat opgediend.

Ik ben bevoorrecht; ik weet wie mijn ouders zijn. Tenminste, ik weet dat het beide hooggeplaatste edelen zijn met bijzondere gaven. Mijn witte haar schijn ik van mijn moeder te hebben, al ken ik haar naam niet.

Zo werkt het nou eenmaal, ouders hebben geen band met hun kinderen. Wanneer iemand een baby krijgt, wat uiteraard alleen is toegestaan na goedkeuring van het Regime, dan wordt deze direct opgehaald, door schouwers onderzocht en geplaatst bij een geschikte opvoed dame of -heer. Deze “tantes” en “ooms” bepalen wat de vaardigheden van de kinderen zijn en wat de juiste opleiding is. Tante Philou is dus geen bloedverwante van mij, maar ze komt het dichtst bij wat de Ouden “familie” noemden.

Tot ik klaar ben met de opleiding en voor de wet volwassen ben, of tot ik in het huwelijk treed, sta ik onder haar bescherming. Kinderen zonder gave, maar met sterke genen die tot nakomelingen kunnen leiden die wel over vaardigheden beschikken, worden geplaatst bij edelen tot ze trouwen. De rest wordt door het voetvolk opgevoed tot boer, bediende of, als ze meer geluk hebben, tot winkelier, handelaar of soldaat.

Vlak na mijn geboorte werd duidelijk dat ik geschikt ben om Magyr te worden. Dat is iemand die energieën kan manipuleren met de kracht uit haar of zijn innerlijke bron, ook wel “kern” genoemd. Magyrs zijn erg belangrijk voor het Regime, daarom krijgen degenen die hier aanleg voor hebben direct een hoge rang. We worden met zorg opgeleid om vervolgens in dienst te treden van de heersende orde.

Energie is overal om ons heen in de natuur; in planten, dieren en mensen. De sterkste Magyrs zijn theoretisch dus in staat om anderen hun wil op te leggen. Het is een gevaarlijke gave. Vandaar dat het zichtbaar moet zijn voor iedereen wat we zijn. Op mijn zestiende heb ik bij de start van de opleiding het teken van een Magyr gekregen: een kleine, witte tatoeage naast mijn rechteroog. Als ik afstudeer krijg ik er nog één, rondom de rechterbo-

venarm, en kan ik ervoor kiezen de gezichtstatoeage uit te breiden. Ik ken een aantal Magyrs die de versiering door laten lopen over hun wangen, maar ik zie dat eigenlijk niet zitten.

Bij het verlaten van het huis is een Magyr verplicht een choeker om de hals te dragen die te allen tijde zichtbaar moet zijn.

Ik ben al anderhalf jaar bezig met de opleiding, maar vraag me af of ik veel vooruitgang heb geboekt. Mijn vriendin Ginger is sterker met haar vaardigheid dan ik, terwijl zij pas een jaar geleden met de opleiding tot Magyr is gestart. Het manipuleren van energie lijkt haar zo gemakkelijk af te gaan dat ik me soms afvraag of de schouwers mij verkeerd hebben ingeschat.

‘Madame Spark!’

De scherpe stem van Philou haalt me uit mijn overpeinzingen en ik kijk verschrikt op.

‘Ja, tante?’

‘Je zit te treuzelen. Eet je ontbijt op; we hebben een drukke dag voor de boeg.’

‘Ja, tante.’ Gehoorzaam knabbel ik aan een broodje.

Bij het doornemen van de post stuit ik op een belangrijk ogende envelop met het wapen van het Regime: twee ineengeslagen handen op een donkerblauwe achtergrond. Op de voorkant prijkt in sierlijke letters “Madame Lily Spark en Vrouwe Philou Leblanc”.

Opgewonden scheur ik de envelop open. Het is een uitnodiging voor een publieke berechting!

‘Tante!’ Ik spring van mijn stoel en stuif op mijn opvoeddame af. ‘We hebben een uitnodiging gekregen!’

Tante Philou kijkt verstoord op van haar haakwerk en ik duw haar de brief in handen. Ongeduldig wacht ik tot ze haar leesbril heeft opgezet en de regels leest.

‘Een berechting? Zo, zo.’

Haar lauwe reactie verbaast me. Zo vaak worden er geen mensen berecht, laat staan publiekelijk! Dat betekent dat het om zware criminelen gaat, die hoogstwaarschijnlijk verbannen worden. De kans om ons dappere Regime aan het werk te zien laat ik niet graag aan mijn neus voorbijgaan.

‘We accepteren toch wel? Het moet belangrijk zijn als ze de edelen hiervoor uitnodigen!’

‘Hmm, de zaak komt morgenochtend voor. Het lijkt me inderdaad leerzaam om eens van dichtbij mee te maken waarom wij in weelde en veiligheid leven. Laat Linde een rijtuig bespreken voor morgen.’

Ik ben de kamer al uit voordat ze is uitgesproken.

Vanuit het rijtuig staar ik naar een groot, donker gebouw waarvan de gevels uitlopen in torentjes. Boven de prachtige houten deuren hangt het schild van het Regime. Het eronder geschilderde motto “Veiligheid en Welvaart door Gehoorzaamheid” geeft het extra kracht. Vier soldaten staan bij de deuren op wacht, met een geweer losjes in hun handen. Hier komen regelmatig de belangrijkste mannen en vrouwen van de Westkust samen om te vergaderen of rechtszaken af te handelen.

De koetsier helpt mij en vervolgens tante Philou uit het rijtuig. Met de uitnodiging stevig in mijn hand geklemd, stap ik op een van de wachters af. Zijn blik vliegt over de regels voordat hij vriendelijk glimlacht en de grote deur voor ons openhoudt.

‘Rechtdoor naar de grote zaal, dames. Daar zal iemand jullie naar de gereserveerde plaatsen begeleiden.’

Ik knik beleefd en stap het gebouw binnen.

De grote zaal is prachtig! Deze heeft glas-in-loodramen, een schitterende kroonluchter, kunstig gemaakte schilderijen aan de muren en mooi bewerkte houten banken.

Een vrouwelijke plaatsaanwijzer begeleidt ons naar een bank niet ver van het podium, waar een lange tafel met vier stoelen

achter klaarstaat voor de rechtsprekers. Door mijn studie weet ik dat het Recht aan de Westkust bestaat uit de gouverneur, de kapitein van de wacht, madame Takenaka, elite landeigenaresse van de grootste wijngaard van de Westkust, en majoor Groves die fungeert als afgevaardigde van de generaal. In afwachting van het begin van het proces, kijk ik rond en zwaai naar mijn vriendin Amaryllis als ik haar zie zitten. Haar beschermheer is de gouverneur van onze stad en dus de voorzitter van elke rechtspraak.

Ik schrik van het plotselinge gerinkel van een bel. De vier rechtsprekers betreden het podium en een eerbiedige stilte daalt neer over de grote zaal.

De gouverneur neemt het woord: 'Welkom, dames en heren. Fijn om u allen in goede gezondheid te zien. Helaas is de reden van uw komst minder plezierig: het berechten van een aantal individuen die mijns inziens absoluut niet in het Hoogland thuis horen.'

Ik had gelijk! De rechtspraak gaat om een verbanning! Om mij heen slaan diverse dames een hand voor hun mond of fluisteren opgewonden achter hun waaiers. Verbanning naar het Laagland komt nog maar zelden voor en deze zwaarste straf wordt echt niet zomaar uitgedeeld.

Majoor Groves schraapt zijn keel en wacht tot de rust is weer-gekeerd voor hij zegt: 'De mannen en de vrouw die vandaag terechtstaan zijn een schande voor onze prachtige stad! Stuk voor stuk hebben zij vreselijke misdaden tegen het volk begaan. De bewijzen zijn in overvloed aanwezig en in te zien voor iedereen die dat wenst. Hun vergrijpen variëren van mishandeling van stadswachters tot handel in verboden goederen, en zelfs in kinderen!'

Ik sla een hand voor mijn mond. *Handel in kinderen?* Hoe kan iemand dat doen!

'Maar denkt u dat ze ook maar een greintje berouw tonen? Nee, zij hebben zich tegen het Regime, en hiermee ook tegen het Hoogland, gekeerd. Wij geven ze nog eenmaal de kans om zich

voor u, vertegenwoordigers van het volk, te verontschuldigen om daarmee met zichzelf in het reine te komen. Wachters! Breng de veroordeelden naar binnen.'

Aan de zijkant van de zaal, naast het podium, wordt een deur geopend en ik rek me om te zien wat er gebeurt. Een viertal wachters brengt de misdadigers, met de enkels en polsen geboeid, het podium op. Met hangende schouders kijken ze schichtig naar het publiek, duidelijk gebukt onder de zonden die ze hebben begaan. Zonder uitzondering staat hun schuld op hun gezichten geschreven. Woede borrelt in me op, deze lieden maken ons mooie Hoogland onveilig! Boos gefluister gonst door de zaal. Hoe eerder we ons van deze misdadigers ontdoen, hoe beter.

Een van de wachters brengt op aanwijzing van de gouverneur een spreekhoorn naar de mannen en vrouw.

Madame Takenaka verheft haar stem: 'Dit is jullie laatste kans om je te verontschuldigen voor de gepleegde misdaden. Een laatste kans op gevangenisstraf in plaats van verbanning.'

De vrouw onder de misdadigers neemt de hoorn met geboeide handen aan. Haar ogen staan vol tranen en het publiek wacht misstijl af op wat ze te zeggen heeft. Met de gedachte aan wat deze mensen hebben uitgespookt, voel ik me allesbehalve vergevingsgezind. Ik kan het Regime enkel bewonderen voor het bieden van deze kans. Zelf had ik ze per direct een enkeltje Laagland gegeven.

De vrouw slaakt een zucht, zet de spreekhoorn aan haar mond en zegt: 'Omdat ik geen fout heb begaan, kan ik mijn excuses niet aanbieden. De aantijgingen tegen mij en deze mannen zijn vals! Het Regime...' De wachter trekt voordat ze is uitgesproken de spreekhoorn uit haar handen. De vrouw krijst en schopt naar hem, wat haar direct op een mep met de wapenstok komt te staan. Hierop springt een van de mannen naar voren en geeft de wachter een kopstoot.

Een geschrokken geroezemoes welt op uit het publiek en tante Philou pakt ontsteld mijn pols beet. Terwijl de schreeuwende

misdadigers door de wachters worden meegesleurd roept de gouverneur: 'Orde, dames en heren! Er is geen gevaar, de veroordeelden worden afgevoerd. Het spijt mij oprecht dat zij geen verantwoording willen afleggen voor hun daden. Het Regime veroordeelt hen tot verbanning! Moge de rust en veiligheid wederkeren! Ik dank u voor uw komst.'

De leden van het Recht verlaten het podium, waarna het publiek luidkeels begint te praten.

'Zo zie je maar, kind, niet iedereen is geschikt om een Hooglander te zijn. Laaglanders zijn de gevaarlijkste figuren die er zijn, misdadigers en criminelen zonder geweten,' zegt tante Philou terwijl we opstaan en ons, samen met de overige gasten, schuifelend naar de uitgang begeven.

Ik leg mijn hand op haar arm. 'Alleen dwazen weigeren de kans die het Regime hun biedt. Ze hoefden alleen maar hun excuses aan te bieden! Onze leiders zijn te ruimhartig, verbanning is de enige oplossing voor dit soort lui.'

Tante Philou geeft een klopje op mijn hand. 'Soms is dat inderdaad zo, maar een goede leider is ook vergevingsgezind voor wie het verdient.'

Ik brom iets onverstaanbaars. Wat mij betreft mag verbanning veel vaker uitgevoerd worden, zeker bij misdaden tegen kinderen.

Zweetdruppels vormen zich op mijn voorhoofd en ik bijt op mijn lip. Al mijn spieren trillen van de inspanning die het kost om mijn innerlijke bron aan te spreken, de kern van de krachten als Magyr. De energie in de plant die voor me op de tafel staat probeer ik zo te manipuleren dat de bladeren omkrullen. De opleiding begon met het lokaliseren van energieën en dat gaat me redelijk af. Als ik me goed concentreer, kan ik zelfs de verschillen duiden tussen diverse mensen en dieren. Het bewerken van die energieën is echter andere koek. Tot nu toe lukt het me om de

bladeren te laten wiegen, maar verder kom ik niet. *Of ... ja!* De uiterste punten van de groen met gele bladeren vouwen zich langzaam naar binnen en krullen om. Blij met het succes laat ik de bladeren langzaam uitrollen en begin opnieuw. De tweede keer is het makkelijker en ik ben behoorlijk in mijn nopjes.

Een kuch haalt me uit mijn concentratie en de bladeren springen direct terug in hun originele vorm. Gefrustreerd kijk ik op naar de boosdoener.

‘Madame, vrouwe Philou laat weten dat er een verandering is aangebracht in uw schema,’ zegt Linde.

‘Vertel,’ eis ik.

‘U wordt geacht om over tien minuten uw opwachting te maken in de salon.’

Mijn blik schiet naar het zakhorloge dat voor me op tafel ligt. Dit betekent dat ik een uur eerder moet stoppen met trainen. Ik frons, ze is normaal gesproken heel strikt. Zelfs als ik ziek ben moet ik blijven oefenen.

‘Heeft ze gezegd waarvoor?’

Linde schudt haar hoofd en ik stuur haar weg.

Hmm, wat het ook is, het moet erg belangrijk zijn. Ik kan me beter haasten.

Zonder aandacht te schenken aan de bedienden die hun werk onderbreken om op een respectvolle manier hun hoofd te buigen, ga ik op weg naar de salon. Als Magyr heb je automatisch recht op de rang van edele en ik ben dus gewend aan luxe. Er zijn twee standen boven een edele: de elite en natuurlijk het Regime, dat geleid wordt door de generaal. Onder de rang van edele bevinden zich de overige standen: winkeliers, boodschappers, arbeiders en ten slotte de bedienden ofwel het voetvolk. Edelen bestaan voornamelijk uit Magyrs, uitvinders en landeigenaren. Tot de elite behoren de allerrijksten en de bestuurders van de steden en dorpen. Zoals de gouverneur van onze stad, die tevens de beschermheer van mijn vriendin Amaryllis is. Sommige Ma-

gyrs schoppen het ook tot elite, maar dat is alleen weggelegd voor de machtigsten onder ons.

Buiten adem kom ik bij de salon aan. De rijkversierde deuren staan open en ik treed zonder te aarzelen binnen.

De knappe jongeman die naast tante Philou staat trekt direct mijn aandacht.

'Espen!' roep ik verrukt uit.

De blonde jongen glimlacht naar me en buigt kort.

'Ahum!'

Met moeite scheur ik mijn blik los van Espen en richt mijn aandacht op tante Philou. Haar zure gezichtsuitdrukking zegt genoeg; ik gedraag me niet volgens de voorschriften. Naast haar staat heer Vuori, de leermeester van Espen en leider van het Huis.

Blozend maak ik een reverentie voor beide mannen. Hoewel ik ga trouwen met Espen, hoor ik hem en zijn meester altijd respectvol tegemoet te treden.

Zelfs voor Hooglandse begrippen is het Huis van Vuori erg rijk en het behoort dan ook tot de elite. De leden bewonen een gigantisch kasteel waar uitgestrekte landerijen aan de Oostkust bij horen. Espen is de opvolgende heer van het Huis en dus een uitstekende partij. *En erg knap*. Helaas zien we elkaar zelden omdat ik aan de Westkust woon. Vanaf mijn achttiende mogen we trouwen en zijn we de rest van ons leven bij elkaar. Dat vooruitzicht laat mijn wangen gloeien. Want ik hou van hem. *Natuurlijk hou ik van hem!* Ik ga trouwen met een jongen die mij alles zal geven wat mijn hartje begeert. Mijn vriendinnen zijn stikjaloers. *En terecht*.

Het komt niet vaak voor dat je kunt trouwen met iemand van dezelfde leeftijd op wie je ook nog eens smoorverliefd bent. Hooglanders worden namelijk aan elkaar gekoppeld vanwege hun genen en aanleg voor speciale vaardigheden. Blijkbaar voldoen Espen en ik aan de hoge eisen die het Regime aan poten-

tiële echtgenoten stelt. Geluk stond duidelijk in de sterren geschreven toen ik geboren werd.

‘Geen noodzaak voor formaliteiten, madame. Lily behoort binnenkort tot ons Huis,’ zegt heer Vuori.

Ik recht me en glimlach naar de man. Ik heb hem altijd aardig gevonden. Met zijn grote, witte snor ziet hij er vriendelijk uit, al weet ik van Espen dat hij behoorlijk streng kan zijn. En hij is heel erg machtig, hij schijnt zelfs de huidige generaal persoonlijk te kennen!

‘Heer Vuori en ik hebben zaken te bespreken. Ik verwacht dat jij onze andere gast een aangename tijd kunt bezorgen,’ zegt tante Philou.

Ik knik en verlaat samen met Espen de salon.

We besluiten het marktplein te bezoeken, een van Espens favoriete plekken aan de Westkust.

Hij is gek op verse vis. Zijn stad heeft geen havens omdat deze op de kliffen is gebouwd.

Zoals gewoonlijk heeft tante Philou ons een chaperonne meegegeven en deze keer is dat Linde. Het meisje loopt enkele passen achter ons, zoals het een goede bediende betaamt. Ze werkt al sinds haar veertiende bij ons als mijn persoonlijke bediende en in de vier jaar dat ik haar ken, ben ik aan haar gehecht geraakt. Ik hoop dat ik haar mee mag nemen wanneer ik bij Espen intrek.

We wandelen door de straten tot Linde plots stilstaat en mijn aandacht trekt.

‘Madame, kunnen we hier even naar binnen? Ik moet nodig de kruiden aanvullen!’

Ik bestudeer het uithangbord boven de deur van het pand waar het meisje naar wijst; het is de apotheker. Na een blik op Espen, die zijn schouders ophaalt om aan te geven dat het hem niet uitmaakt, stem ik toe: ‘Vlug dan.’

De bel van de deur klingelt als Linde de winkel betreedt. Met Espen aan mijn zijde volg ik haar op de voet.

Mijn ogen moeten wennen aan het schemerduister en mijn neus probeert me tien dingen tegelijk te vertellen. De vele geuren vermengen zich tot een niet onprettig geheel en toch heb ik de neiging om een doek voor mijn neus en mond te houden. Linde snelt langs de vele houten planken die tjokvol stenen potten staan.

‘Gedroogde engelwortel om thee tegen stijve spieren van te zetten en wijnruit om verkoudheid te verlichten. Van dat laatste niet te veel vanwege het hallucinerende effect. Verder natuurlijk duizendblad tegen ontstekingen en kamille om haar kalmerende werking. Hmm, waar zou het Sint-Janskruid staan?’ mompelt het meisje aan één stuk door.

Ik kijk ondertussen mijn ogen uit. De winkel is tot de nok toe gevuld met potjes, houten tonnen, meetinstrumenten en prullaria. In de hoek staat een notenhouten kast met stampers en vijzels in allerlei maten en aan het plafond hangen bossen kruiden en planten te drogen. Verder zijn er vele planken met opgezette dieren en koperen of houten voorwerpen. Eerlijk gezegd is dit de eerste keer dat ik bij een apotheker of alchemist binnen ben. Als edele haal ik haast nooit zelf boodschappen, tenzij het gaat om een nieuwe jurk of zo. Ik stap opzij voor een boodschappenspin die langs mij naar de balie trippelt waar de bestelling voor zijn dame of heer al ingepakt klaar staat. De apotheker zet de boodschappen netjes in de kist op de rug van de spin, schuift de rekening ertussen en drukt op een knop om de machine te laten weten dat het zijn weg kan vervolgen.

Nieuwsgierig tuur ik de winkel rond tot mijn aandacht wordt getrokken door een apparaat van hout en metaal, vol talloze kleppen, knoppen en raderen. De zijkanten zijn beschilderd met afbeeldingen van sterren en vreemde patronen. Ik vraag me af waar het voor dient. Naast het merkwaardige apparaat staat een kist van een lichte houtsoort. Aan het patina te zien is deze behoorlijk oud, maar het beslag glimt alsof het vanmorgen is opgepoetst. Ik bestudeer de symbolen op het kistje. Sommige herken ik. Het rondje met de stip in het midden staat voor de zon. De

halve cirkel ... dat is de maan, maar hm... Wat betekent het symbool ernaast?

Ik zak door mijn knieën en laat mijn vingers over het hout glijden, dat glad is van ouderdom. Het lijkt op een vreemde letter "h".

'Saturnus,' fluistert Espen. Met zijn hand leidt hij mijn vingers over de volgende gravure: 'Jupiter. En dat is Mars.'

Verwonderd kijk ik hem aan. 'Hoe weet je dat?'

'Ik bezit de nodige basiskennis van alchemie en sterrenkunde; het is een hobby van me.' Hij glimlacht en trekt me mee naar een koperen stelling op een plank niet ver van ons vandaan. Deze bestaat uit een aantal gekleurde bollen die aan koperen staafjes vastzitten en een plateau met een stompkaars. De apotheker loopt haastig op ons af.

'Bent u geïnteresseerd, meneer? Het is een bijzonder fraai exemplaar.'

De man tilt het voorwerp van de plank en zet het op de ronde tafel midden in de ruimte. Nieuwsgierig kijk ik toe wanneer hij de kaars aansteekt. Even gebeurt er niets en ik vraag me af of het een soort ingewikkeld uitzijnde lamp is. Dan beginnen de bollen langzaam te draaien, de één nog sneller dan de ander en in verschillende richtingen. Het is een zonnestelsel!

'Wat mooi,' zucht ik en kan mijn ogen niet van de bewegende planeten afhouden.

'Ik neem het apparaat,' zegt Espen tegen de apotheker, zonder naar de prijs te vragen. 'Het staat vast prachtig in de salon van ons huis als we eenmaal samenwonen.' Hij geeft me een kneepje in mijn hand en ik voel direct het bloed naar mijn wangen stijgen, zoals altijd wanneer Espen naar onze toekomst verwijst.

'Kunt u het laten bezorgen?'

'Uiteraard,' zegt de apotheker. 'Laten we bij de balie de zaken in orde maken.'

We volgen de man naar het register waar Linde al op ons staat te wachten, haar armen vol kruiden.

‘Weet jij wat voor zaken meester Vuori met tante te bespreken heeft?’ vraag ik nieuwsgierig voordat ik mijn handen aan een doekje afveeg. Gebakken vis is heerlijk, maar je krijgt er vette vingers van. Ik zwaai mijn hand voor de metalen bak naast het bankje heen en weer tot de klep opent en ik het vuile doekje erin kan gooien. Met een ratelend geluid sluit de klep zich.

Espen kijkt me aan met een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Ja, maar ik vertel niks. Het moet een verrassing zijn.’

Mijn handen grijpen onbewust naar de haarspeld die ik draag. ‘Niet weer een cadeau, hè?’

Espen lacht. ‘Nee ... en tegelijkertijd wel.’

Ik trek een pruillip omdat hij me verder niets wil vertellen en staar naar de zee.

Het strand is alleen toegankelijk voor de elite en ik vind het jammer dat er aan de Oostkust geen stranden zijn. Ik heb altijd al een keer willen pootjebaden.

Mijn boze bui is al snel weggeëbd, ik geniet veel te veel van Espens gezelschap. Ik giechel als hij een kus op mijn wang drukt als Linde een moment niet oplet. Het is een sport onder de jongeren om aan de waakzame blikken van chaperonnes te ontsnappen. Ik vind het sowieso een stomme wet dat je zo veel mogelijk gescheiden moet blijven tot je met elkaar in het huwelijksbootje stapt. Maar regels zijn regels en die zijn er met een reden. Het Regime is streng en de stadsbewakers houden iedereen in de gaten. Ik ben dan ook niet van plan om wetten te overtreden, hoe onbelangrijk ze ook lijken.

De zon verdwijnt langzaam in zee en we wandelen op ons gemak terug in de richting van het Strand, terwijl we zwijgend van elkaars gezelschap genieten.

Opgeschrikt door een plotseling rumoer trekt Espen me vlug opzij. Een groep soldaten komt aanmarcheren, gekleed in de donkerblauwe uniformen van het Regime. Ze dragen zonder uitzondering een riem met daaraan een holster voor hun pistool en aan de andere kant een schede voor hun zwaard.

Tussen de mannen rijdt een stoomkar met een kooi erop gemonteerd. Het voertuig puft en ratelt als het zich over de keien voortbeweegt. *Wat zit erin?* Ik strek me uit en mijn mond valt open. De twee mannen en de vrouw van de rechtspraak staren met grote, angstige ogen tussen de tralies door. *Het gevangenen-transport!* De soldaten zijn op weg naar het Laagland om deze misdadigers af te voeren. De vrouw vangt mijn blik als ze passeren en haar gezicht licht op bij het zien van de choker.

‘Magyr! Magyr, heb medelijden met ons! Ik smeed je, laat de gouverneur onze zaak herzien. We zijn te zwaar bestraft. Wij verdienen geen verbanning!’

Ik wend me vol walging af. Ze heeft haar kans gehad om berouw te tonen en die heeft ze moedwillig afgeslagen.

Waarom is iedere crimineel er toch van overtuigd dat de straf die hij krijgt te zwaar is? Ik heb al meerdere malen een transport voorbij zien komen en nooit toonde één van de gevangenen berouw voor zijn vreselijke daden. Allemaal riepen ze ten onrechte te zijn veroordeeld. *Allemaal, behalve één...*

Een huivering gaat door me heen als ik terugdenk aan de man met armen als boomstammen, die zo lang was dat hij enkel met gebogen hoofd in de kar kon zitten. Hij zweeg, smeekte niet en probeerde niemand van zijn onschuld te overtuigen. Vanonder zijn zware wenkbrauwen loerde hij naar de omstanders. Bloed-dorst en moordzucht lieten zijn ogen onheilspellend glinsteren. Je hoefde geen helderziende te zijn om te raden wat die man op zijn kerfstok had.

Amaryllis vertelde me later dat ze, tijdens een gesprek van haar beschermheer met een lager geplaatste officier, had gehoord dat de brutoot drie vrouwen had vermoord voordat hij werd opgepakt.

Ik schrik van de hand op mijn schouder.

'Gaat het, Lily?'

'Ja, sorry. Ik was in gedachten verzonken.'

Espen slaat zijn arm om me heen en trekt me beschermend tegen zich aan.

'Ik wou dat het Regime er niet altijd zo'n publiek schouwspel van maakte wanneer er bannelingen worden vervoerd. Het is zo'n nare bedoening, absoluut ongeschikt voor dames.'

Ik klop hem op zijn onderarm en zeg: 'Zo erg is het niet. Natuurlijk is het niet prettig, de rechtspraak was dat evenmin, maar zo zien we wel tegen wat voor lieden het Regime ons beschermt. Daar moeten we dankbaar voor zijn!'

Espen glimlacht opnieuw. 'Daar heb je gelijk in. Wat ben je toch een verstandige vrouw.'

Ik bloos van genoeg tot een kakelende lach me doet opschrikken.

'Bedenk goed waar je zoveel vertrouwen aan schenkt, meisje.'

Een oudere vrouw kijkt me minzaam aan. Haar grijze haren zijn samengebonden in een slordige knot. Ze heeft een lip- en neuspiercing en over een van haar ogen ligt een melkachtig waas. Het andere oog staart me echter fel aan en bezorgt me de rillingen.

Ik frons mijn wenkbrauwen en doe net alsof haar verschijning me niet van mijn stuk brengt.

'Hoe bedoelt u?'

De vrouw glimlacht raadselachtig. 'Niet alles is wat het lijkt. Volgzaamheid zonder kennis is een gevaarlijk iets.'

Dan valt haar blik op de tatoeage en choker. Er glijdt een angstige uitdrukking over haar gezicht en binnen een mum van tijd is ze tussen de mensen verdwenen. Espen kijkt me vragend aan en ik haal mijn schouders op. Geen idee waar die vrouw het over had, het klonk als geraaskal. Dat ze er vlug vandoor is gegaan, vind ik logisch; de meeste burgers zijn bang voor Magyrs en hun krachten.

We willen net verder lopen als een groep mannen in donkere kleding naar voren dringt en onverstaanbare leuzen roept naar de soldaten die de kar begeleiden. Van het ene op het andere moment is de lucht om ons heen zwaar van dreiging. Ik krijg het benauwd als we worden ingesloten. *Wat gebeurt er?*

Ik snak geschrokken naar adem als er een voorwerp langs suist en buk onwillekeurig. Pats! Het ei spat uit elkaar tegen het vlekkeloze uniform van een soldaat. Er valt een doodse stilte. Dan komt de buitenste ring van soldaten als één man in beweging en ze werken zich hardhandig door de menigte om bij de eiergooier te komen.

‘Esen!’ roep ik geschrokken als ik ruw opzij word geduwd.

De mensenmassa stuift paniekerig alle kanten op en onttrekt hem aan het zicht. Een harde elleboogstoot ontnemt me de adem en zorgt ervoor dat ik verder terugdeins. Nagels schrapen over mijn wang en hals en ik slaak een verschrikte kreet. Om te voorkomen dat ik onder de voet gelopen word, laat ik me door de menigte meevoeren, steeds verder weg van de plek waar de gewapende soldaten de straat schoonvegen.